

JEFFERY DEAVER

Třináctý případ Lincolna Rhyma

POSLEDNÍ HODINA

≡ KNIHA ZLIN

Poslední hodina

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Jeffery Deaver

Poslední hodina – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**JEFFERY
DEAVER**

**POSLEDNÍ
HODINA**

Na památku mého přítele Giorgia Falettiho.
Svět tě postrádá.

POZNÁMKA AUTORA

Italské policejní a bezpečnostní složky, o nichž v tomto románu píšu, sice skutečně existují, ale doufám, že mi příslušníci těchto organizací – s mnoha z nich jsem se osobně setkal a cítil se v jejich společnosti dobře – prominou, že jsem lehce pozměnil jejich postupy a prostředí. Bylo to nutné kvůli načasování a zápletky příběhu.

A zejména bych chtěl poděkovat muzikantovi, spisovateli, překladateli a prvotřídnímu tlumočnickovi Sebovi Pezzanimu, bez jehož přátelství, pečlivosti a oddanosti uměleckému řemeslu by tato kniha nikdy nemohla vzniknout.

Zimní vítr duje, noc nese tmy háv;
z lipových korun ozývá se ston.
Z přítmi se noří kostlivci bílí,
běží a křepčí ve svých rubáších.

Henri Cazalis, Tanec smrti

DÍL I KATOVSKÝ VALČÍK

PONDĚLÍ 20. ZÁŘÍ

KAPITOLA 1

„Mami.“

„Minutku.“

Obě odhodlaně kráčely tichou ulicí v Upper East Side. Bylo chladné podzimní ráno, slunce stálo nízko na obloze a z řídkých korun stromů se k zemi snášelo červené a žluté listí.

Matka a dcera obtěžkané bágly, které dnes děti vláčejí do školy.

Jo, to za mých mladých let...

Claire datlovala zprávu. Její hospodyňka onemocněla – nebo *možná* onemocněla – zrovna v den slavnostní večeře. *Té* slavnostní večeře. A Alan musel zůstat v práci přesčas. *Možná* musel zůstat přesčas. Jako by na něj někdy bylo spolehnutí.

Píp.

Od kamarádky jí přišla odpověď:

Sory, Carmella uz vecer neco ma.

Panebože. Depeši doprovázel uplakaný smajlík. To musíš psát v době chytrých mobilů jako hotentot? A co to „sory“ s jedním „r“? Chtělaš ušetřit milivteřinu času?

„Ale mami...“ Devítiletý hlas nabral zpěvavý tón.

„Minutku, Morgynn. Slyšelas mě.“ Claire zvolila plochou monotónní intonací. Ani v nejmenším nedávala najevo vztek,

neprojevovala ani špetku nevrlosti či popuzenosti. Vybavila si terapie, na které každý týden docházela: neležela na gauči, ale hezky si hověla v křesle – ten dobrý doktor vlastně v ordinaci ani žádný gauč neměl –, učila se překonávat své celoživotní nepřátele, totiž zlost a netrpělivost, a usilovně pracovala na tom, aby se na dceru neutrhovala a nekřičela na ni ani v situacích, kdy jí Morgynn lezla na nervy (a to včetně případů, kdy se tak dcera chovala schválně, což podle Clairiných výpočtů dělala dobrou čtvrtinu svého života, pokud právě nespala).

A já to fakt umím. Umím to všechno hodit za hlavu a nechat se tím otrávit.

Jsem rozumná. Zralá. „Minutku,“ zopakovala, poněvadž cítila, že se dcera znovu chystá promluvit.

Zastavila se a začala listovat seznamem kontaktů. Utápěla se ve vlnách rýsující se katastrofy. Den teprve začínal, ale ona věděla, že uběhne jako voda a ona bude mít tu slavnostní večeři na krku sama. Copak ve čtvrti zvané Manhattan neexistuje nikdo, *vůbec* nikdo, kdo by jí s tou oslavou pomohl nebo jí někoho doporučil? Vždyť tam přijde jen deset podělanejch hostů. To je přece moucha. Dá se to zvládnout levou zadní.

Claire se zamyslela. Že by ségra?

Ta těžko. Vždyť jsem ji ani nepozvala.

Tak Sally z klubu?

Ta taky ne. Někam odjíždí. A navíc je to kráva.

Morgynn zpomalila a Claire podvědomě vnímala, že se dcera otáčí. Že by jí něco spadlo? Zřejmě. Klusem se totiž vrátila, aby předmět zvedla ze země.

Doufám, že to není její mobil. Jeden už totiž rozbila. A v opravně si za nový displej naučtovali 187 dolarů.

Děti jsou fakt šílený. Fakt.

Claire se vrátila k inventuře kontaktů a modlila se, ať mezi nimi najde někoho, kdo by ji zachránil. Koukejme na ty mraky jmen. Musím ten seznam trochu pročistit. Půlku jmen *vůbec*

neznám a dost lidí z druhé půlky mi těžce leze na nervy. Prosebný vzkaz se vydal na cestu k dalšímu známému.

Dcera ji doběhla a rázně řekla: „Mami, koukej na –“

„Psssst.“ To už Claire přešla do syčení. Ale zároveň si říkala, že na špetce nabroušenosti není nic špatného. Je to forma výchovy. Děti se *musí* učit slušnému chování. A i ta nejroztomilejší štěňata občas potřebují škubnout za obojek.

Další pípnutí iPhonu.

Další odmítnutí.

Sakra práce.

A co ta ženská, kterou doma používá kolegyně Terri? Hispánka, Latinoameričanka nebo jak se vlastně těmhle lidem v dnešní době říká... Na promoční oslavě Terriny dcery se z ní každopádně stala hvězda večera.

Claire našla Terrino číslo a vytočila ho.

„Haló?“

„Terri! Tady je Claire. Jak se máš?“

Po chvilce váhání se Terri chytila: „Nazdar. Jak se máš ty?“

„Já –“

V tu chvíli ji Morgynn znovu přerušila. „Mamí!“

Cvak. Claire se zprudka otočila a zpražila pohledem tu svou drobnou copatou blondýnku v teplé růžové bundě Armani Junior. „Já *telefonuju!*“ vypěnila. „Jseš snad slepá? Co jsem ti o tom říkala? Jak se máš chovat, když telefonuju? Co máš tak zasn...“ Hele, hlídej si slovník, upozornila se v duchu a nasadila ztrápený úsměv. „Co máš tak... *důležitého*, miláčku?“

„To se ti zrovna snažím říct. Tamten pán vzadu...“ Holčička kývla do ulice. „Přišel k jinému pánovi, něčím ho praštil a nacpal ho do kufru auta.“

„Cože?“

Morgynn si shodila z ramene cop zakončený mrňavou sponkou ve tvaru zajíčka. „Tohle nechal na zemi a odjel.“ Zvedla kus šňůrky nebo tenkého lana. Co to může být?

JEFFERY DEAVER

Po chvíli Claire zalapala po dechu. Dceři se v ruce houpala miniaturní katovská smyčka.

„*Tohle* mám tak...“ špitla dcera, zarazila se a zkroutila drobné rty do potouchlého úsměvu, „důležitého.“

KAPITOLA 2

„Do Grónska.“

Lincoln Rhyme hleděl z okna svého domu na Central Park West. V jeho bezprostředním zorném poli se nacházely dva předměty: složitý plynový chromatograf značky Hewlett-Packard a sokol stěhovavý za velkým oknem z devatenáctého století. Tito dravci nebyli v New Yorku nijak vzácní, protože tu měli spoustu kořisti. Nezvyklé ovšem bylo, že hnízдили tak nízko. Rhyme jako každý vědec – zejména jako expert v oboru soudní kriminalistiky – sice postrádal jakoukoliv sentimentalitu, ale přítomnost ptáků ho z nějakého zvláštního důvodu uklidňovala. Během let se v jeho příbytku vystřídalo mnoho sokolích generací. Momentálně seděla za oknem mamča – nádherná a bohatě opeřená hnědošedá samice, jejíž zobák a drápy se leskly jako hlaveň pistole.

Ticho přerušil klidný a pobavený mužský hlas: „Ne. Do Grónska s Amélií jet nemůžeš.“

„Proč ne?“ zeptal se Rhyme nakvašeně Thoma Restona. Štíhlý, ale svalnatý muž dělal Rhymovi ošetřovatele zhruba stejně dlouho, jako mu dělala společnost celá jedna rodová linie sokolů. Jako kvadruplegik byl Rhyme od ramenou dolů ochrnutý, takže mu Thom sloužil jako ruce a nohy a většinou i jako mnohem víc. Mnohokrát dostal padáka, mnohokrát dal on kopačky Rhymovi, ale oba ve skrytu duše věděli, že Thom u Rhyma zůstane.

„Protože vy musíte jet na nějaké *romantické* místo. Na Floridu, do Kalifornie.“

„Klišé, klišé, klišé. To už bychom zrovna mohli jet k Niagarským vodopádům.“ Rhyme se ušklíbl.

„Co je na tom špatného?“

„Na to ani nebudu odpovídat.“

„A co na to říká Amélie?“

„Nechala to na mně. Čímž mě pěkně dopálila. Jako by nevěděla, že mám důležitější věci k přemýšlení.“

„Nedávno jsi zmínil Bahamy. Že by ses tam rád vrátil.“

„V té době to tak bylo. Ale už to neplatí. To člověk ani nesmí změnit názor? To snad ještě není trestný čin, ne?“

„Proč chceš jet do toho Grónska doopravdy?“

Rhymův obličej – s výrazným nosem a očima vypadajícíma jako ústí hlavně – měl predátorský výraz, jenž silně připomínal dravé ptáky za oknem. „Jak to myslíš?“

„Nemá ta tvoje touha jet do Grónska náhodou nějaký praktický důvod? *Profesionální* důvod? *Užitečný* důvod?“

Rhyme letmo pohlédl na lahev jednosladové skotské whisky, která stála jen těsně mimo jeho dosah. Kriminalista byl z velké části ochrnutý. Operace a každodenní cvičení mu však navrátily alespoň částečnou hybnost v pravé paži a ruce. Paradoxně mu přitom pomohl i osud. Trám, který mu kdysi před lety spadl na jakémsi místě činu na krk a přerušil nebo rozdrtil uvnitř spoustu nervů, ponechal pár krajních vláken nedotčených, ačkoliv i ta se chovala lehce zmateně. Rhyme díky tomu dokázal uchopit různé předměty – zcela namátkou lahev jednosladové skotské whisky –, ale už nebyl schopen vstát ze svého složitěho invalidního vozíku a sám si je i podat, pokud je Thom ve svém ztraceném nutkání hrát si na vychovatele uklidil mimo jeho dosah.

„Na svačinku je ještě brzy,“ oznámil ošetřovatel, když si všiml, kam jeho šéf zabrousil pohledem. „Takže proč do Grónska? Vysyp to.“

„Je to zvláštní. V angličtině zní jejich název ‚Zelená země‘, přestože je tam převážně pustina. Zelen tam nenajdeš ani v nejmenším. A teď to srovnej s Islandem. Říkají si ‚Ledová země‘, a přitom tam mají řůru zeleně. Ten paradox se mi líbí.“

„Neodpovídáš na otázku.“

Rhyme si povzdechl. Strašně nerad si připadal průhledný a ještě víc nesnášel, když ho někdo z průhlednosti usvědčil. Rozhodl se kápnout božskou. „Jak to tak vypadá, Rigspolitiet neboli dánská policie provádí docela důležitý výzkum nového systému hortikulturní spektrografické analýzy. Mají laboratoř v Nuuku. To je grónské hlavní město, mimochodem. Díky jejich metodě můžeš určit, odkud vzorek pochází, s mnohem větší zeměpisnou přesností než u standardních systémů.“ Rhyme bezděčně zvedl obočí. „Jde to skoro na úroveň buněk, představ si to! My si tady myslíme, že všechny rostliny jsou stejné –“

„Z tohotohle mě obvinít nemůžeš.“

„Ty víš, jak to myslím,“ zabručel Rhyme. „Tahle nová metoda každopádně dokáže zpřesnit vymezenou oblast na tři metry!“ Odmlčel se a zopakoval: „Představ si to.“

„Snažím se. Ale Grónsko – to ne. A Amélie se vážně nechala ukecat?“

„Poddá se. Jen co jí řeknu o tom spektrografu.“

„A co Anglie? Tam by se jí líbilo. Ještě vysílají ten její oblíbený pořad? *Top Gear*? Podle mě už originál skončil, ale dávájí teď nějakou novou verzi. Ona by se tam vyjíkala skvěle. Necháávají lidi jezdit na závodním okruhu. A ona pořád mluví o tom, jak by chtěla jet třístovkou v protisměru.“

„Anglie?“ utrousil posměšně Rhyme. „Právě jsi tuhle přestřelku prohrál. Protože jestli mám jet do Grónska, nebo do Anglie, to už je prašť jako uhod'. Na romantiku je to tam zhruba stejné.“

„Někteří lidé by s tím nesouhlasili.“

„Gróňani rozhodně ano.“

Lincoln Rhyme příliš necestoval. Vzhledem k jeho postižení byly jakékoliv výjezdy o řád komplikovanější než u zdravých lidí, nicméně ze zdravotního hlediska neexistoval podle jeho lékařů důvod, proč někam nevyrazit. Plíce měl Rhyme v pořádku – ventilátoru se zbavil už před lety a jizva na prsou nebyla nijak výrazná –, a pokud se někdo postaral o přízemní detaily typu „chcanky a sranky“ – to byl jeho výraz – a o oblečení z látek nedráždících kůže, pak existovala jen malá pravděpodobnost, že by ho potkalo prokletí všech kvadruplegiků: autonomní dysreflexie. Velká část světa dnes navíc byla přístupná i pro vozíčkáře a většina institucí od restaurací a barů až po muzea byla vybavená rampami a speciálními toaletami. (Rhyme se Sachsovou se onehdy museli pousmát, když je Thom upozornil na novinový článek o škole, která nedávno vybudovala právě takovou rampu a toaletu; háček tkvěl v tom, že se v téhle škole učila jediná věc: stepování.)

Kdepak, Rhymova neochota cestovat i jeho samotářství mnohem více souvisely s tím, že Rhyme byl zkrátka samotář. Od přírody. Práce v laboratoři – přesněji řečeno v tomto salonu, který byl plný přístrojů –, učení a psaní do vědeckých časopisů ho lákaly mnohem víc než vyčpělé pamětihodnosti naleštěné jen kvůli turistům.

Vzhledem k tomu, co měli se Sachsovou v příštích pár týdnech v plánu, však byl výjezd mimo Manhattan nezbytný; dokonce i Rhyme byl ochotný připustit, že svatební cesta se nedá uskutečnit ve městě, kde člověk bydlí.

Plány na výlet do laboratoří specializovaných na hortikulturní spektrometrii, případně na místa plná vábivé romantiky však musely pro tuto chvíli k ledu; ozval se totiž domovní zvoněk. Rhyme letmo pohlédl na bezpečnostní panel a pomyslel si: A jáje.

Thom vstal a po chvíli se vrátil v doprovodu muže středního věku v béžovém obleku, ve kterém dotyčný možná nespál,

ale kdyby ano, podle stupně zmačkání by to nikoho nemohlo překvapovat. Pohyboval se pomalu a s jistou váhavostí, ovšem Rhyma napadlo, že zanedlouho už bude moci chodit bez hůlky. Jako módní doplněk nicméně hůlka neměla chybu – černé dřevo se stříbrnou orlí hlavou.

Muž se rozhlédl po laboratoři. „Na západní frontě klid.“

„Jo. Měl jsem teď jen pár soukromých zakázek. Nic zábavného. Nic vzrušujícího. Od Ocelového polibku jen paběrku.“

Narážel na nedávný případ, kdy pachatel prováděl sabotáže domácích spotřebičů a veřejných dopravních prostředků – s tragickými a někdy i hrůzostrašnými následky.

Detektiv newyorské policie Lon Sellitto působil na oddělení závažných trestných činů a kdysi býval Rhymovým parťákem – než Rhyme dosáhl hodnosti kapitána a začal velet jednotce pro ohledávání míst činu. Dnes si Sellitto příležitostně najímal Rhyma jako konzultanta v případech, kdy potřeboval využít jeho znalostí v oboru soudní kriminalistiky.

„Co na mě tak vejráš? Prostě už mi tam zůstal jen tenhle velbloudí odstín.“ Sellitto mávl rukou ke svému obleku.

„Jenom jsem se zasní,“ opáčil Rhyme. „Na nic nevejrám.“

Nebyla to sice pravda, ale kriminalistu ve skutečnosti nezaujala ani prapodivná barva, ani neskutečná zmačkanost Sellittova ohozu. Místo toho s uspokojením konstatoval, že se detektiv po útoku – pachatel se ho pokusil otrávit a způsobil mu rozsáhlé poškození nervů a svalstva – docela dobře zotavuje; zůstala mu jen hůlka. A přestože odjakživa bojoval s nadváhou, podle Rhymova názoru mu plně tváře slušely víc – tak jako teď. Pohled na propadlého a popelavě šedého Lona Sellitta býval pro Rhyma alarmující.

„Kde je Amélie?“ dotázal se Sellitto.

„U soudu. Vypovídá v případě *Gordon*. Měla to jako první položku v diáři, takže by měla být brzo hotová. A pak se chystá na nákupy. Na naši cestu.“

„Kupuje si výbavu? I když nevím, co to vlastně obnáší.“

Rhyme to taky netušil. „Jo, bude to něco se svatbou, s oblečením a tak. Co já vím? Ale ona už svatební šaty má. S krajka-ma. Modré. Nebo možná růžové. Dneska nakupuje věci pro mě. Co je na tom tak vtipného, Lone?“

„Úplně tě vidím ve smokingu.“

„Budu mít tepláky a košili. Možná kravatu. To ještě nevím.“

„Ona ti navlíkne kravatu? A tys neremcal?“

Faktem bylo, že s oficialitami všeho druhu měl Rhyme pramalou trpělivost. Tohle však bylo něco jiného. Přestože totiž byla Sachsová ostrá a nabroušená holka, přestože milovala rychlost a palné zbraně a přestože se u ní projevovala vášeň pro zásahové akce, pořád v ní zůstalo něco z teenagerky, která si naplno užívá příprav na vdavky. Jejich součástí přitom byly i nákupy svatební výbavy, ať už to obnášelo cokoliv, a taky plánování svatební cesty. A jestli jí to přinášelo radost, byl Rhyme ochotný maximálně jí vyjít vstříc.

Ačkoliv na druhou stranu doufal, že se mu podaří přemluvit ji ke Grónsku.

„No tak jí vyříd, ať to nechá na později. Potřebuju, aby mi omrkla jedno místo činu. Máme nový případ.“

V Rhymovi se rozezněl ping, jako když sonar ponorky odhalí na levoboku nečekaný předmět.

Napsal Sachsově textovou zprávu, ale reakce se nedočkal. „Možná zrovna vypovídá. Pověz mi o tom víc.“

Ve dveřích se objevil Thom – Rhyme vůbec nepostřehl, že předtím odešel. „Kávu, Lone?“ zeptal se hosta. „Nebo něco sladkého? Dneska jsem pekl sušenky. Mám tam dva různé druhy. Jeden je –“

„Ano, ano, ano,“ ujal se odpovědi Rhyme. „Něco mu přines. A rozhodni to sám. Chci slyšet, co má na srdci.“

Nový případ...

„Pokračuj,“ vyzval Sellitta.

„Cokoliv s čokoládou!“ křikl detektiv za odcházejícím Thomem.

„Jak je libo.“

„Únos, Linku. V Upper East Side. Vypadá to, že aktéry jsou dva dospělí muži.“

„Vypadá to? Proč to neřekneš přímo?“

„Protože jediným svědkem byla devítiletá holčička.“

„Jo takhle.“

„Pachatel se zmocnil oběti, napěchoval ji do kufru auta a odjel.“

„A ta holka si tím je jistá? Není to jen výplod její přehnaně bujné fantazie vypěstované nadměrným sledováním televize, zběsilým hraním videoher, až se jí kouří od palců, a četbou příliš mnoha pohádek o Hello Pony?“

„Hello Kitty. Poníci jsou v jiné knížce.“

„Máma nebo táta vám to potvrdili?“

„Viděla to jen Morgynn – tak se ta holka jmenuje. Ale podle mě mluví pravdu. Na místě totiž našla pachatelovu navštívenku.“ Sellitto zvedl telefon a ukázal Rhymovi fotku.

Rhyme zpočátku nedokázal vyfotografovaný předmět identifikovat. Bylo to tmavé a tenké a leželo to na chodníku.

„To je –“

Rhyme se konečně dovtípil. „Oprátka.“

„Jo.“

„Z čeho je vyrobená?“

„To nevíme jistě. Podle té holky ji pachatel položil na místo únosu. Ona ji sebrala, ale zasahující policista ji pak zase vrátil zhruba na stejné místo.“

„No výborně. Místo činu kontaminované devítiletým dítětem jsem ještě neměl.“

„Uklidni se, Linku. Ona ji akorát zvedla. A ten policista měl rukavice. Místo je zabezpečené a čeká se jen na někoho, kdo by ho ohledal. Na někoho, jako je Amélie.“

Oprátka byla vyrobená z tmavého materiálu, který byl zřejmě pevný, protože některé partie přesně nekopírovaly dlažbu, jak by tomu bylo v případě měkčích vláken. Podle velikosti betonového panelu na chodníku měřil předmět třicet až pětatřicet centimetrů, přičemž samotná smyčka zaujímal zhruba třetinu této délky.

„Svědčce je pořád na místě činu. S mámou. Která z toho není zrovna nadšená.“

To se však dalo říct i o Rhymovi. Jejich jedinou stopou byla koneckonců devítiletá školačka s pozorovacími schopnostmi a vnímáním... devítileté školačky.

„A co oběť? Boháč, politický aktivista, člověk s vazbami na organizovaný zločin, záznamy v rejstříku...?“

„Oběť jsme zatím neidentifikovali,“ odvětil Sellitto. „Nikdo se nepohřešuje. Pár minut po únosu si někdo všiml, že z nějakého auta vyletěl za jízdy telefon. Byl to tmavý sedan, ale nic bližšího nevíme. Na Třetí avenue. Dělají na tom Dellrayovi hoši. Zjistíme kdo a zjistíme proč. Mohl za tím být nějaký špinavý kšeft, případně má oběť informace, o které pachatel stojí. Ale taky to mohl být starý dobrý únos za výkupné.“

„Případně je to psychopat. Koneckonců tam ležela ta oprátka.“

„Jo,“ připustil Sellitto, „a oběť se prostě vyskytla BDBM.“

„Cože?“

„V blbou dobu na blbém místě.“

Rhyme se zaškaredil. „Lone?“

„Na oddělení se to teď šíří.“

„Na oddělení se šíří leda tak viry. Idiotské zkratky se nešíří. Nebo by aspoň neměly.“

Sellitto se opřel o hůlku, vstal a nasměroval své obtlouklé tělo k tácu se sušenkami, které před něj Thom položil jako realitní makléř snažící se nalákat potenciální kupce do družstevní novostavby. Snědl jednu, pak dvě, pak ještě další a celou dobu

uznale pokyvoval hlavou. Nalil si ze stříbrné konvice kávu a vsypal do ní umělé sladidlo – byl to jeho osobní vklad do boje s kaloriemi, ačkoliv v sušenkách mu rafinovaný cukr nevadil.

„Moc dobré,“ oznámil s plnými ústy. „Chceš taky? Nebo si dáš kafe?“

Rhyme instinktivně zabloudil očima k lahvi glenmorangie, která stála na horním regálu a vysílala do prostoru svůdnou zlatavou záři.

Nakonec se však rozhodl: Ne. Chtěl zůstat maximálně soustředěný. Nemohl se totiž zbavit dojmu, že postřehy té malé dívky do puntíku sedí, že únos proběhl přesně tak, jak ho popsala, a že ta morbidní navštívenka má znamenat jakousi posměšnou předzvěst smrti, k níž se každým okamžikem schyluje.

A že možná nezůstane jen u ní.

Napsal další textovou zprávu Amélii Sachsové.

KAPITOLA 3

Ze stropu se odtrhla další kapka a spadla na podlahu.

Tři metry.

Každé čtyři vteřiny.

Kap, kap, kap.

Dole se neozvalo žbluňknutí. Podlaha prastaré a opuštěné továrny byla zjizvená dlouholetým přesouváním kovových a dřevěných předmětů, takže voda nevytvářela louže, ale ztrácela se ve skulinách a rýhách připomínajících tvář starého člověka.

Kap, kap.

A do toho skučení, jak mrazivý podzimní vítr poletoval přes ústí rour, trubek a průduchů a vytvářel stejné zvuky, jako když člověk fouká přes hrdlo lahve. Tohle už se dneska moc nevidí. Dříve totiž děti hrávaly tímto způsobem na lahve od limonád, které se tehdy vyráběly ze skla, zatímco dnes je většina lahví plastových. A na plast se tak dobře hrát nedá. Lahve od piva by se sice použít daly, jenže pro dospělé není vyluzování dutých zvuků z lahví taková zábava.

Stefan kdysi napsal skladbu určenou pro lahve od limonády Mountain Dew zaplněné vodou tak, aby jejich tóny vytvářely stupnici. Bylo mu šest.

Továrna teď vydávala tři tóny: cis, f a g. Rytmus tahle hudba neměla, protože vítr foukal nepravidelně. Kromě ní sem však doléhaly i další zvuky:

Setrvalý šum dopravy v dálce.

Hukot leteckých motorů v ještě větší dálce.

A cupitání potkanů v zatraceně malé dálce.

Ze všeho nejvýraznější byl ovšem zcela jiný zvuk: chraplavý dech muže sedícího na židli v rohu tohoto potemnělého skladu. Ruce měl svázané. Nohy měl svázané. A na krku oprátku. Předmětem, který Stefan nechal ležet na chodníku jako ponurou ohlášku únosu, byla struna od violoncella; tuhle oprátku tvořily dvě delší struny navázané na sebe – byly to nejnížší, a tedy i nejtlustší struny kontrabasů, jednoho z nástrojů, který bez úhony přežil přechod z klasické hudby na jazz. Byly vyrobené z ovčí serózy – membrány lemuující ovčí střívko – a na trhu nebylo nic dražšího k mání. Jedna struna přišla na 140 dolarů. Měly však nejbohatší zvuk a některé prvotřídní houslisty, cellisty a kontrabasisty by ani nenapadlo interpretovat barokní skladbu na čemkoliv jiném. Na druhou stranu byly struny ze střívek mnohem citlivější než kovové či nylonové a při sebemenší změně teploty či vlhkosti se dokázaly rozladit.

Pro Stefanův současný záměr však nebyla malá odolnost strun vůči vlhkosti podstatná; k oběšení člověka jistě poslouží skvěle.

Oprátka volně visela muži na krku a konec ležel na podlaze.

Stefan se otrásl vzrušením jako poutník před začátkem cesty. A otrásl se i zimou, přestože ho před ní měla chránit izolační vrstva v podobě dlouhých a hustých tmavých vlasů, huňatého plnovousu a kožichu chlupů na prsou a v podpaží. Navíc měl na sobě ochranný oděv: bílé tílko, hrubou pracovní košili tmavě šedé barvy, černou nepromokavou bundu a montérky, rovněž tmavě šedé. Připomínaly kapsáče, jenže to kapsáče nebyly, protože tam, kde Stefan donedávna bydlel, nebyly kapsy povolené. Stefanovi bylo třicet let, ale díky hladké chlapecké kůži vypadal mladší.

Místnost, ve které teď oba muži přebývali, se nacházela hluboko v útrobách továrny. Stefan ji připravil už včera: sestěhoval sem stůl a židle, které našel v jiných částech továrny, a přidal i malé světlo napájené z baterie. A samozřejmě své hudební, nahrávací a natáčecí vybavení.

Hodinky na zápěstí mu prozradily, že je 10.15 dopoledne. Měl by začít. Dával si pozor, ale u policie si člověk nikdy nemůže být ničím jistý. Neviděla ta holka víc, než se zdálo? Registrační značka byla zamazaná blátem, ale někdo mohl přechít první dvě písmena. Třeba to policii stačí k tomu, aby zjistila, že jeho auto stálo až do včerejška na dlouhodobém parkovišti před Kennedyho letištěm. Když zkombinuje algoritmy, dedukce a umění výslechu, mohla by jeho vůz identifikovat.

A to si nemůžeš dovolit, že ne? Musíš si dávat pozor.

Dávám si pozor, neboj.

Stefan měl pocit, že to možná vyslovil nahlas. Někdy si nebyl jistý, jestli si svá sdělení jí jen *myslí*, nebo jestli je i *říká*. A jestli jsou Její odpovědi skutečné, nebo ne.

Položil před sebe nádobíčko a prohlédl si varhany a počítač, kabely a zástrčky. Stiskl pár tlačítek, pevné disky se roztočily a obohatily místnost o další zvuk.

Kapání.

Skučení.

Vrnění.

Dobře.

Jo, a ještě ti potkani.

Cupitání.

Dokud se kolem něj ozývaly zvuky, rozptylující zvuky, podmanivé zvuky, měl Stefan slušnou šanci, že si udrží Černé výkřiky od těla.

Zatím dobrý.

A k tomu všemu se teď přidal ještě jeden zvuk, jehož původcem byl tentokrát on sám. Přehrál na varhanách Casio melodii.

Stefan nebyl výjimečný hudebník, ale díky své lásce k hudbě, závislosti na hudbě a posedlosti hudbou měl varhany v malíku. Přehrál melodii jednou a pak i podruhé. Provedení bylo fajn. Zkusil to znovu.

Stefan se obvykle nemodlil, ale tentokrát Jí v duchu vyslal poděkování za inspiraci k výběru této kompozice.

Vstal a přistoupil k muži s páskou na očích, který měl na sobě tmavé společenské kalhoty a bílou košili. Jeho sako leželo na podlaze.

Stefan držel v ruce digitální rekordér. Zapnul ho a přidržel těsně u mužových úst. „Nic neříkej.“

Muž přikývl a mlčel. Stefan sevřel oprátku a pevně ji napnul. Druhou rukou přistrčil rekordér přímo před mužova ústa. Dusivý zvuk, který se z nich dral, byl nádherný. Komplexní, plný proměnlivých tónů a modulací.

Člověk by skoro řekl zpěvný.

KAPITOLA 4

Únosy a další významné případy se obvykle vyšetřují v prostorách oddělení závažných trestných činů na One Police Plaza, což je nicneříkající budova nacházející se nedaleko radnice v centrálním Manhattanu. Pro podobné případy, které zpravidla vyšetřují společné meziagenturní týmy, tam mají vyhrazenou řadu zasedacích místností. Nic supermoderního, žádné hogo-fogo vybavení, nic, co by připomínalo okázalé sály z televizních seriálů. Prostě normální kamrlíky.

Jelikož se však v tomto případě angažoval Lincoln Rhyme, jemuž zdravotní stav dojíždění do práce poněkud komplikoval, byl vyšetřovacím ústředím tohoto případu salon jeho domu, nikoliv One Police Plaza.

A v této místnosti z viktoriánské éry teď panoval pořádný šrumeec.

K Lonu Sellittovi, který tu stále setrval, se přidaly dvě nové posily: štíhlý a upravený chlapík středního věku s akademickým vzezřením, jehož modré šaty by se daly označit přinejlepším za nemoderní. Jmenoval se Mel Cooper a měl světlou pleť, řídnoucí vlasy a na očích brýle, které byly stylové jen díky tomu, že je ve filmu nosil Harry Potter. Na nohou měl mokasíny Hush Puppies. Běžové.

Druhým nově příchozím byl Fred Dellray, zvláštní agent FBI působící na pobočce v Jižním okrsku. Jeho kůže měla od-

stín mahagonového stolu, o který se právě opíral zadkem, a jinak to byl vysoký a pozoruhodně hubený chlap oblečený v šatech, které by člověk mohl vidět leda... vlastně nikde jinde. Tmavě zelené sako, oranžová košile a kravata, o níž by milovník ptactva prohlásil, že je kanárkovější než u skutečného kanárka. Kapesníček v kapse saka měl barvu fialovou. V porovnání s tím byly jeho tmavě modré pepito kalhoty ztělesněním střízlivosti.

Zatímco Cooper trpělivě seděl za laboratorním stolem a čekal na důkazy, s nimiž se měla Sachsová každou chvíli vrátit, Dellray rázoval po salonu a vyřizoval dva telefonáty najednou. Hranice mezi státní a federální jurisdikcí je u vyšetřování tohoto typu rozostřená a šedivá jako East River v březnu, ale jednou z oblastí, v níž obě složky vždy pracují v součinnosti, jsou právě únosy. Hašteření se o to, kdo bude sedět v první řadě, bývá u těchto případů poměrně vzácné. Snaha zachránit život násilně odvečenému člověku přebujelá ega spolehlivě vyfukuje.

Dellray ukončil jeden a pak i druhý hovor a ohlásil: „Tak jsme možná identli oběť. Chtělo to trochu čímana, páč jsme si museli dát dohromady dvojku a dvojku, ale nakonec se to shrnulo tak, že to vypadá líp než pravděpodobně.“

Dellray byl držitelem několika diplomů – kromě jiných z psychologie a filozofie (ano, i filozofování může mít člověk jako koníčka) –, ale postupem času přirozeně sklouzl do populární hatmatilky, která nesla výlučně jeho visačku: spisovná angličtina to rozhodně nebyla, ale gangsterský žargon taky ne. Podobně jako jeho oblečení nebo záliba předčítat dětem Heideggera s Kantem byla i jeho mluva ryze dellrayovská.

Momentálně řešil telefon, o němž se Sellitto zmínil Rhy-movi – přístroj, který únosce pravděpodobně vyhodil z okna svého vozu, aby ho policie nemohla vypátrat, když s obětí v kufru uháněl z místa únosu.

„Naši technomozci byli supernaděšení, že se ho můžou pokusit cracknout – ti chlapci od Applů nám vždycky nachystají nějaký oříšek. Hrajem to jako *Angry Birds*. Jenže světe, div se – nebylo tam heslo! V dnešní době a éře! No a tak vesele listovali protokolem volání, když vtom najednou, co se nestalo? Ten krám začal zvonit. Nějaký týpek, co mluvil jako obchodák, prej čeká na našeho telefonáka, až přijde na pracovní snídani – grepovej džus už je skoro teplej a ovesná kaše studená.“

„Frede?“

„Teda, dneska jsme náký netrpělivý. Ten telefon každopádně patří jistýmu Robertu Ellisovi, což je šéf jednoho cucáckýho startupu ze San José – takhle ho aspoň popisuju já. A v našem městě hledá pro svoji firmu investora. Je bez záznamu, i ty daně nám platí. Jeho profil je nudnej jako u prodejce korzetů. A když říkám startup, tak si rozhodně nepředstavujte Zkejsbook nebo Snapchat, zkrátka nic sexy a lukrativního. Jeho specializací jsou nákupy médií. Takže to nejspíš nebude tak, že ho unes některej konkurent.“

„Ozval už se únosce někomu?“ zeptal se Sellitto. „Kolegům nebo příbuzným? Ohledně výkupného?“

„Ne. Podle protokolů SIMkovejch mudrců volal na mobil psanej na ženskou, co bydlí na stejný adrese jako on. Paňmáma. Jenže operátor tvrdí, že její telefon momentálně pobývá v Japonsku – ze všech míst zrovna tam. Nejspíš tam dělá společnost řečený dámě, jistý slečně Sabrině Dillonové. Můj asák ji volal, ale neozvala se mu. Ostatní čísla se nijak nevymykaj. Prostě chlap na služebce. Ani o jeho rodině jsme nic zvláštního nezjistili.“

„Žádné domácí spory?“ zeptal se Mel Cooper, který byl sice laboratorním specialistou, ale zároveň to byl detektiv NYPD s mnohaletými zkušenostmi s vyšetřováním.

Nato Dellray: „Náš radar nezachytil nic. A i kdyby, tak za pískačku bokem je snad pobyt v kufru trochu moc velká ráže, ne?“

„To je pravda,“ uznal Sellitto.

„Napojení na organizovaný zločin taky žádné?“ ujistil se Rhyme.

„E-e. Gangsterem náš kluk není. Ledaže by se to teďka učilo na Kalifornský. Vyštudoval ji.“

„Takže to přece jen vypadá na pošuka,“ poznamenal Sellitto.
Koneckonců tam ležela ta oprátka...

„Bych řek, že s tebou souhlasím, Lone,“ pronesl Dellray.

„Spekulace,“ zabručel Rhyme. „Marníme čas.“

Kde je kčertu Sachsová a její týmy pro sběr důkazů?

Cooperův počítač vydal radostný zvuk a technik se zadíval na monitor.

„Tvoji důkazáci, Frede.“

Rhyme popojel dopředu. Federální jednotka pro vyšetřování míst činu – oficiálně Reakční tým pro sběr fyzických důkazů – pečlivě analyzovala telefon a nenašla žádné otisky prstů. Pachatel přístroj otřel, než ho vyhodil z auta.

Technici však objevili pár stopových důkazů – špinavé šmouhy a jeden krátký světlý vlas, který nepozorovaně uvízl pod krytem OtterBox. Byl lidský, ale neměl cibulku, takže se u něj nedala provést analýza DNA. Byl suchý a zdálo se, že je odbarvený na platinově blondatý odstín.

„Máme Ellisovu fotku?“

O pár minut později už Cooper stahoval příslušný snímek z kalifornské databáze motorových vozidel.

Normální pětatřicetiletý muž. Štíhlý obličej. Hnědé vlasy.

Z čí hlavy tedy světlejší vlas pocházel?

Od samotného únosce?

Od řečené Sabriny?

Dole se otevřely dveře a Rhyme poznal, že se vrátila Amélie Sachsová. Její kroky měly charakteristický rytmus. Ještě ani nevkočila do dveří, a Rhyme už na ni volal: „Sachsová! Koukej na tohle.“

Sachsová vstoupila do salonu, kývla všem na pozdrav a předala Cooperovi bednu plnou důkazních sáčků. Technik ji prozatím odložil stranou a oblékl si kompletní ochranné oblečení – gumové boty, rukavice, čepičku a obličejový kryt –, které chránilo důkazy i jeho samotného.

Rozložil důkazy na vyšetřovací stoly umístěné v oddělené části salonu, aby je nemohli kontaminovat ostatní, kteří na sobě měli běžné oblečení.

Úroda byla chabá. Rhyme to věděl, protože se Sachsovou prostřednictvím videokamery „procházel“ rošt. Amélie našla jen oprátku, pár nahodilých stop z místa únosu, otisk boty a stopu po pneumatice.

Ovšem i ty nejnicotnější stopy mohou detektiva teoreticky dovést přímo ke dveřím pachatele.

„Tak co?“ zeptal se Sellitto. „Co ta holka říkala?“

Sachsová se ujala odpovědi: „Tu holku – Morgynn – bych z fleku vyměnila za dvě její matky. Jednou půjde do politiky. Nebo z ní možná bude policajtky. Chtěla si potěžkat moji pistoli. Pachatelem byl podle ní urostlý běloch s dlouhými tmavými vlasy a plnovousem. Na sobě měl tmavé ležérní oblečení, tmavou baseballovou čepici s dlouhým kšiletem. Je o něco vyšší než já a stejně starý jako její tenisový trenér pan Billings, kterému je – už jsem si to zjistila – jednatřicet let. Značku auta nepoznala, ale ví, že to nebyla tesla, ve které jezdí její táta a všem to na setkání vykládá. Žádného nápadného poznávacího znamení si Morgynn u pachatele nevšimla, ale prý měl na ruku modré rukavice.“

„Sakra,“ zabručel Rhyme. „Ještě něco?“

„Ne, ale tohle se mi ještě nikdy nestalo: její matka Claire se mě zeptala, jestli bych si já – nebo některý můj známý od policie – nechtěla přivydělat jako obsluha na její večerní oslavě.“

„Kolik platí?“ dotázal se Sellitto.

Rhyme však neměl na vtipy náladu. „Tak nejdřív ta oprátka,“ řekl. „Nějaké otisky?“

Cooper otestoval šňůru v amoniakové komoře, aby odhalil latentní otisky, a prohlásil: „Jen pár zbytků. Nic, s čím by se dalo pracovat.“

„Z čeho je to vyrobený?“ zeptal se Dellray.

„Zrovna na to koukám.“ Cooper si materiál pozorně prohlédl pod mikroskopem nastaveným na poměrně malé zvětšení a pak se zadíval do vizuální databáze.

„Můžu to šoupnout do chromatografu, ale jsem si jistý, že jsou tam nějaké proteiny – kolagen, keratin a fibroin. Tipl bych to na catgut.“

Sellitto sraštil nos. „Kočí střívko? To je nechutné.“

Thom se začal smát. „To fakt není z koček.“

„Přesně tak,“ souhlasil Cooper. „V názvu je sice kočka, ale tyhle věci se vyrábějí z ovčí nebo koz.“

„A to snad nechutné není?“ trval na svém Sellitto.

Technik chvíli něco hledal na internetu a pak pokračoval: „Kdysi se tahle střívka používala v chirurgii jako šicí materiál. Dnes už slouží jen k výrobě hudebních strun. Ocelové a syntetické materiály jsou sice častější, ale,“ pokrčil rameny, „catgut je pořád docela běžný. Může pocházet ze stovky prodejen, koncertních sálů a hudebních škol v okolí. A soudě podle délky je tahle struna z cella.“

„A co smýčka?“ zeptal se Dellray. „Nemá mít náhodou třiáct kliček? Jako symbol smůly?“

Rhyme žádný catgut neznal, o hudebních nástrojích toho taky věděl málo, ale v oprátkách se vyznal. Téhle smýčce se docela výstižně říkalo katovská nebo popravčí. Neměla se utahovat a dusit jako klasický uzel. Místo toho měla popravovanému člověku zlomit vaz, takže se sice udusil, ale nikoliv uzavřením hrdla, nýbrž přerušením nervových signálů mezi mozkem a plícemi. Široce založený uzel umístěný dovedně za levým uchem odsouzence lámal páteř kousek od místa, kde své zranění utrpěl Rhyme.

„Některé smyčky měly třináct kliček,“ odpověděl Dellrayovi, „ale většina katů jich ve své době vázala osm. Fungovalo to stejně spolehlivě. Co tam máte dál?“

Sachsová sejmula pomocí želatinové fólie a elektrostatického zařízení otisky boty, která pravděpodobně patřila pachateli – usuzovali tak podle Morgynnina popisu, kde pachatel stál a jak se pohyboval.

Cooper se zadíval do databáze a ohlásil: „Converse Con. Velikost deset a půl.“

Tahle teniska byla samozřejmě velmi běžná. Jediný otisk rozhodně nestačil k tomu, aby se podle něj dala vypátrat prodejna, ve které byl daný pár zakoupený.

Lincoln Rhyme to věděl, protože to byl on, kdo kdysi v newyorské policii založil databázi obuvi a dodnes ji pomáhá udržovat.

Snaha Sachsové sejmout otisky pneumatik pak vyšla naprázdno úplně. Stejnou trasou jako únoscův sedan totiž projela i další auta, která přetapetovala původní otisky vlastními vzorky.

„Asi bychom se tě na to měli zeptat,“ poznamenal Rhyme. „Co ještě ti to dítě řeklo?“

Sachsová ostatním popsala, jak podle Morgynn celý únos proběhl.

„Kápě na hlavě?“ zeptal se Sellitto. „A oběť začala být bezvládná? Takže se udusila?“

„Na to uplynula moc krátká doba,“ odvětil Rhyme. „Spíš byla ta kápě něčím napuštěná. Třeba chloroformem – to je klasika. Ale můžeš si vytvořit vlastní recept.“

„Jakou barvu měla kápě?“ zeptal se Cooper.

„Tmavou.“

„Mám tady vlákno,“ dodal technik a podíval se na záznam na důkazním sáčku. „Bavlněné. Amélie ho odebrala lepicím válečkem kousek od místa, kde ležela ta oprátka.“

Rhyme pohlédl na monitor, který zobrazoval ochmýřené vlákno. Musel se rozhodnout. Nedotčené vlákno mohlo mít velkou důkazní hodnotu. Kdyby se například u pachatele našla kápe, jejíž vlákna by odpovídala (nikoliv „shodovala se“; shodují se jen DNA a otisky prstů) tomuto vláknu, pak by se dalo prokázat, že se pachatel pohyboval na místě činu.

U soudu by takový důkaz žalující straně velmi pomohl. Jenže vlákno v nedotčeném stavu nijak nepomůže vyšetřovatelům, kteří se snaží zjistit, kdo je pachatelem, kde bydlí nebo kde pracuje. Bavlna je navíc úžasně savá a i tento miniaturní vzorek by mohl obsahovat velmi užitečné stopy. Problém spočíval v tom, že stopy se daly odhalit pouze v plynovém chromatografu – přístroji, který dokáže izolovat a identifikovat jednotlivé složky vzorku. A aby se dalo vlákno analyzovat, muselo se zničit.

„Spal ho, Mele. Chci vědět, jestli v něm něco je.“

Technik připravil vzorek pro chromatograf. V přístroji značky Hewlett-Packard netrval celý proces déle než dvacet minut.

Sellitto a Dellray se během té doby telefonicky poradili se svými nadřízenými. Zatím nepřišla žádná žádost o výkupné a žádná bezpečnostní kamera v okolí nezachytila popsany incident ani ujíždějící auto. Dellray také odeslal veškeré informace, které zatím získali, do Národní kriminalistické databáze NCIC, aby zjistil, zda k podobnému incidentu nedošlo i jinde. Nic ovšem neobjevil.

„Tak založme tabulku,“ rozhodl Rhyme.

Sachsová přitáhla tabuli a chopila se fixu. „Jak mu budeme říkat?“

Jako dočasné označení neznámého pachatele se často používala pořadová čísla měsíce a dne, kdy daný čin spáchal. Například tento pachatel by dostal číslouku 209, jelikož se činu dopustil 20. září.

Než se však stačili dohodnout na přezdívce, Cooper se ošil a podíval se na displej počítače tvořícího součást plynového chromatografu. „Vida. Měls pravdu, Lincolne. To vlákno – nejspíš opravdu z kápě – obsahuje stopy chloroformu. A taky olanzapinu.“

„Nějakéj uspávací prášek?“ zeptal se Dellray. „Rohypnol pro únosce?“

Cooper chvíli ťukal do klávesnice. „Je to generické anti-psychotikum. Velmi účinné.“

„Jenže kdo ho má v koupelnové skříňce?“ položil si otázku Sellitto. „Pachatel, nebo oběť?“

„Nákupy médií a psychóza nejdou moc dobře dohromady,“ pronesl Rhyme blaženě. „Takže bych si tipl na pachatele.“

Cooper vytáhl vzorky půdy z důkazního sáčku označeného slovy *Okolí pachatelových bot*. „Hodím do plynu i tohle.“ A přistoupil k chromatografu.

Dellrayovi zadrnčel telefon. Agent vztyčil dlouhý prst a píchl jím do tlačítka *Odpovědět*. „Jo...? Ne... No tak to zkouknem.“

Otočil se do místnosti. „Jeden z mnoha mejch nejlepších kámošů, zvláštní agent z Des Moines, byl pilnej jako včelička. Zrovna si čet moji hlášku na NCIC, když mu zavolala nějaká ženská. Její synek prej kouká na YouVid – znáte tu streamovací stránku, ne? Hnus na hnus. A prej tam běží živý video škrcenýho chlapa – v oprátce. Měli bysme se taky mrknout.“

Sachsová přistoupila k notebooku, který byl tlustým plochým HDMI kabelem propojený s velkým monitorem na nejbližší zdi. Zadála adresu a otevřela příslušné video.

Kamera zachycovala muže skrytého ve stínu. Kvůli pásce na očích se to nedalo říct s jistotou, ale podle obličeje to klidně mohl být Robert Ellis. Hlavu měl nakloněnou na stranu, protože ho za krk tahala oprátka. Kotníky měl stažené lepicí páskou a ruce svázané nebo možná spoutané za zády. Stál na dřevěné bedně o rozměrech zhruba šedesát krát šedesát centimetrů.

A jako by samotný tento výjev nebyl dostatečně děsivý, doprovázel ho i neméně strašlivý zvuk. Autor videa nahrál útržek lidského stenu a použil ho jako basovou linku k hudbě interpretované na klasických či elektronických varhanách. Melodie byla dobře známá: „Na krásném modrém Dunaji“.

Podle sténání se daly odpočítávat takty valčíku: *sten*, dva, tři, *sten*, dva, tři.

„Kristepane,“ zamumlal Sellitto.

Jak dlouho, přemýšlel Rhyme, dokáže člověk takhle stát, než spadne nebo svěsí tělo, než mu nohy vypovědí službu nebo ztratí vědomí... a podlehne drtivému sevření oprátky? Na rozdíl od tradičních poprav by tenhle krátký pád nezlomil muži vaz, ale pomalu a trýznivě by ho uškrtil.

Hudba na videozáznamu zvolna zpomalovala a s ní zpomalovaly i steny – stále byly dokonale synchronizované s povznášející hudbou.

Náhle začal záběr na muže postupně tmavnout a ztrácet se.

Na závěr třiminutového videa pak hudba i zoufalé steny utichly a záběr zčernal úplně.

Místo něj se na displeji objevil krvavě rudý nápis – slovo, jehož krutost jako by umocňoval fakt, že bylo samo o sobě naprosto nevinné.

© Skladatel

KAPITOLA 5

„Rodney?“

Lincoln Rhyme hovořil se svým kontaktem z oddělení počítačové kriminality newyorské policie, které sídlilo přímo v centru na One Police Plaza.

Rodney Szarnek byl geniální a trochu podivínský chlapík (jedním slovem ajťák), který těžce ujížděl na tom nejtvrdějším a nejběsilejším metalu, jaký si člověk dokáže představit jen ve svých nejhorších snech.

„Rodney, prosím tě!“ vykřikl kriminalista do mikrofonu.
„Vypni!“

„Jo, pardon.“

Hudba zeslábla, ale nezmizela úplně.

„Rodney, je tady se mnou hromada lidí. Pustil jsem jim tě nahlas. Nemám čas ti je všechny představovat.“

„Zdravíčko, všich-“

„Řešíme jeden únos a pachatel to zaonačil tak, aby oběti zbyla jen chvílička času, než zemře.“

Hudba utichla úplně.

„Poslouchám.“

„Amélie ti zrovna posílá odkaz na jedno video z YouVid. Je to záběr na oběť.“

„Pořád aktuální?“ zeptal se Szarnek.

„Podle nás ano. Proč?“

„Jestli je to video násilný – nemyslím fejk, ale skutečný video –, tak ho YouVid nejspíš stáhne. Jakmile se na ně objeví stížnost nebo ho zachytí bezpečnostní algoritmus a jejich videopolicie rozhodne, že porušuje podmínky, půjde dolů. Takže někomu řekněte, ať ho stáhne a uloží.“

„Naši lidi už na tom dělaj,“ ozval se Dellray. „Todle maj dávno šéflý.“

„Ahoj, Frede,“ zareagoval Szarnek, odmlčel se a dodal: „Mám to tady... No páni. Už teď to má přes dvacet tisíc zhlédnutí. A hromadu lajků. Svět je fakt úchylnej. Takže to je ten chlap, co ho před pár hodinama unesli? Čet jsem svodku.“

„Podle nás ano.“

„Ahoj, Amélie. Jasně. A vy potřebujete zjistit, odkud se to odeslalo. Tak doufejme, že to video bude pořád živý. Oukej, oukej. Tak. Právě jsem ho odeslal s naléhavou žádostí na odbor soudních příkazů. Mrknou na to a zavolaj soudci, kterej to urychleně schválí. Bavíme se o minutách. S lidma z YouVid už jsem měl tu čest. Díkybohu sídlí v Americe, v New Jersey, takže budou spolupracovat. Kdyby měli server někde v zahraničí, tak by se na nás možná vyprdlí. Ozvu se vám, hned jak budu moct začít pátrat.“

Ukončili spojení a Rhyme se obrátil k Sachsové: „Tak založ tu tabulku. Co zatím víme?“ Kývl k tabuli, Sachsová se chopila fixu a začala psát.

Rhyme se mezitím otočil k počítači, aby se znovu podíval na videozáznam. Obrazovka se však změnila. Místo záběrů na oběť se na ní objevilo červené písmo.

Toto video bylo odstraněno z důvodu porušení našich Podmínek služby.

O chvíli později nicméně dorazilo e-mailem od Dellrayových techniků jako soubor MP4. Rhyme s ostatními si ho znovu prohlédli v naději, že v něm objeví něco, co jim napoví, kde pachatel příslušné záběry natočil.

Jenže neuspěli. Viděli jen kamennou zeď, dřevěnou bedýnku a oběť jménem Robert Ellis, jak zoufale balancuje na provizorní šibenici.

Jediné škobrtnutí, jediná svalová křeč ho mohla zabít.

Tabulka byla za chvíli hotová. Rhyme si ji prohlédl a přemýšlel, jestli je v ní něco, díky čemu by mohli o něco přesněji stanovit, kde pachatel bydlí nebo pracuje, případně kam zavlekl oběť, aby s ní natočil tenhle zvrácený záznam.

VÝCHODNÍ 86. ULICE 213, MANHATTAN

- **Incident:** Přepadení/únos.

- **Provedení:** Pachatel přehodil oběti přes hlavu kápi (tmavá, možná bavlna) napuštěnou chemickou látkou s cílem přivodit bezvědomí.

- **Oběť:** Robert Ellis.

- Svobodný, možná žije se Sabrinou Dillonovou, čeká se na její zpáteční telefonát (služební cesta do Japonska).
- Bydliště v San José.
- Majitel malé startupové firmy zaměřené na nákup médií.
- Žádný záznam v trestním rejstříku ani v národně-bezpečnostních databázích.

- **Pachatel:**

- Říká si „Skladatel“.
- Běloch, muž.
- Věk: přibližně 30 let.
- Výška plus minus 180 centimetrů.
- Tmavé vousy i vlasy, dlouhé.

- *Postava: urostlá.*
- *Tmavá čepice s dlouhým kšiletem.*
- *Tmavé neformální oblečení.*
- *Boty:*
 - *Pravděpodobně Converse Con, barva neznámá, velikost 10½.*
- *Jezdí v tmavém sedanu, registrační značka, typ vozu i rok výroby neznámé.*

• **Profil:**

- *Motiv neznámý.*

• **Důkazy:**

- *Telefon oběti.*
 - *Žádná neobvyklá volaná čísla / typy volání.*
 - *Na přístroji krátký vlas, odbarvený. Žádná DNA.*
 - *Bez otisků prstů.*
- *Oprátka.*
 - *Tradiční katovská smyčka.*
 - *Catgut (struna ze střívka). Délka odpovídá violoncellu.*
 - ♦ *Příliš běžná na určení zdroje.*
- *Tmavé bavlněné vlákno.*
 - *Z kápě použité k pacifikaci oběti?*
 - *Chloroform.*
 - *Olanzapin, antipsychotikum.*
- *Video na YouVid.*
 - *Běloch (pravděpodobně oběť) s oprátkou na krku.*
 - *Během záznamu hraje skladba „Na krásném modrém Dunaji“ doplněná o rytmičné vzdechy (oběti?).*
 - *Na konci podpis „© Skladatel“.*

- *Na závěr zatmíváčka a ticho; náznak blížící se smrti?*
- *Ověřování místa, kde bylo video pořízeno.*

Rodney Szarnek z oddělení počítačové kriminality se jim ozval zpátky. Na druhém konci linky byl díkybohu slyšet jen ajiťákův hlas, bez obvyklého doprovodu řezavých kytarových riffů. „Lincolne?“

„Máš to místo?“

„Je to někde v New Yorku.“

„Buď tak hodný a řekni mi něco, co ještě *nevím*.“

„Vím, že jseš zklamanej. Ale dokážu to zúžit. Dej mi čtyři, pět hodin.“

„To je moc dlouho, Rodney.“

„Jen říkám, jak se věci mají. Schoval se za proxy. To je blbý. Ale dobrý je, že to není žádnéj velkej lumen. Zalogoval se na pár volnejch VPN, což –“

„Na svahilštinu nemám čas,“ zabručel Rhyme.

„Prostě amatérina. Kontaktoval jsem lidi z YouVid a určitě to dokážem cracknout, jenže –“

„Za čtyři hodiny.“

„Doufám, že za mín.“

„Já taky.“ Rhyme típl telefon.

„Mám tady ještě něco, Lincolne.“ Mel Cooper stál za plynovým chromatografem a hmotnostním spektrometrem značky Hewlett-Packard.

„Ten otisk boty? Šlápl do něčeho?“

„Jasně. Objevil jsem další olanzapin, to antipsychotikum. Ale pak taky něco jiného. Divného.“

„Divné‘ není chemická vlastnost, Mele. A už vůbec to není užitečná informace.“

„Uranylinitrát,“ upřesnil Cooper.

„Ježíšikriste,“ zašeptal Rhyme.

Dellray se zamračil a zeptal se: „Co je, Linku? Chápu správně, že je to nějaký hodně smrdutý lejno?“

Rhyme si opřel hlavu o podložku invalidního vozíku a zadíval se do stropu. Agentovu otázku vnímal jen matně.

Sellitto to nevydržel: „Ten uranový nitrát... je nebezpečný?“

„*Uranyl*nitrát,“ opravil ho Rhyme netrpělivě. „Samozřejmě že je nebezpečný. Co myslíš, že asi tak vznikne, když rozpustíš uranovou sůl v kyselině dusičné?“

„Linku,“ řekl Sellitto klidně.

„Je radioaktivní, způsobuje selhání ledvin a akutní tubulární nekrózu. Kromě toho je výbušný a vysoce nestabilní. Ovšem já se na to dívám pozitivně, Lone. Jsem nadšený, že si náš pacient zapatlal ruce zrovna tímhle.“

„Protože je to vysoce, extrémně a nesmírně vzácná chemikálie?“ dosadil si do rovnice Dellray.

„Uhodls, Frede.“

Rhyme ostatním vysvětlil, že *uranyl*nitrát neboli dusičnan uranuly se používal k výrobě vysoce obohaceného uranu v rámci projektu Manhattan – programu zaměřeného na výrobu první atomové bomby během druhé světové války. A přestože projektové ústředí skutečně načas sídlilo na Manhattanu, po kterém dostal projekt jméno, většina prací souvisejících s výrobou samotných bomb probíhala jinde: jmenovitě v Oak Ridge ve státě Tennessee, v Los Alamos v Novém Mexiku a v Richlandu ve státě Washington.

„Ale i v New Yorku a okolí se dělaly *určité* konstrukční a montážní operace. Například jedna firma z Bushwicku vyráběla právě *uranyl*nitrát. Jenže ho nedokázala vyprodukovat dostatečné množství, a tak z kontraktu vycouvala. Firma dávno zanikla, ale její bývalé sídlo dodnes vykazuje zbytkovou radiaci.“

„Ale to všechno...,“ začal Sellitto.

„Úložiště odpadu registrovaná ministerstvem životního prostředí. Úžasná pomůcka, Lone. Ty je *nestuduješ*? Ty je *nesbíráš*?“

Detektiv si jen povzdechl. „Linku.“

„Já ano. Prozrazují nám spoustu báječných věcí o našem okolí.“

„Kde to je?“ zeptal se Cooper.

„Adresu jsem si bohužel do paměti nezapsal. Prostě je to registrované úložiště odpadu v Bushwicku, což je část Brooklynu. Kolik jich tam může být? Tak ho prostě vyhledej, ne?“

O chvíli později už Cooper hlásil: „Wyckoff Avenue, ne-daleko od Covert Street.“

„To je u hřbitova Knollwood Park,“ ozvala se Sachsová coby rodilá Brooklyňanka. Sundala si laboratorní plášť i rukavice a vyrazila ze salonu. „Lone,“ křikla cestou, „dej dohromady zá-sahový tým. Počkám tam na ně.“

KAPITOLA 6

Stefan při tom zvuku ztuhl.

Zněl stejně znepokojivě jako Černý výkřik, přestože byl tichý a pokorný: jen pípnutí jeho mobilního telefonu.

Prozrazovalo mu však, že někdo pronikl do objektu továrny. Mobilní sledovací aplikace byla přes wi-fi připojená na levnou bezpečnostní kameru, kterou Stefan umístil u vchodu do komplexu.

Ach ne, pomyslel si. Omlouvám se! Tiše Ji prosil, ať se na něj nezlobí.

Nakoukl do vedlejší místnosti, kde Robert Ellis nejistě balancoval na dřevěné bedně. Znovu se podíval na mobil. Webkamera – barevný přístroj s vysokým rozlišením – zachycovala červené sportovní auto pocházející ze šedesátých nebo sedmdesátých let. Vůz zaparkoval u vjezdu a vystoupila z něj žena. Měla zrzavé vlasy a odznak u pasu. Za ní se vzápětí začala srovnávat policejní auta.

Stefanovi se rozklepala brada. Jak se sem dostali, a navíc tak rychle?

Zavřel oči. V hlavě slyšel bušení, burácení oceánu.

Hlavně ne Černý výkřik. Teď ne, prosím!

Hoď sebou! Musíš sebou hodit.

Stefan si prohlédl vybavení. Tohle prostě nemůžou najít. Postupoval velmi opatrně, jenže některé věci se dají zasadit do

souvislosti, některé stopy se dají odhalit, a on si absolutně nemohl dovolit, aby ho něco zastavilo.

Za žádných okolností Ji nemohl zklamat.

Promiň, zopakoval v duchu. Jenže Euterpé mu samozřejmě neodpověděla.

Napěchoval notebook do batůžku a vytáhl z plátěné sportovní brašny, kterou si sem rovněž přinesl, dva další předměty: litrovou nádobu s benzinem a zapalovač.

Stefan miloval oheň. Miloval ho k zbláznění. Neimponoval mu však trhavý tanec oranžových a černých plamenů ani laskavý dotek žáru. Kdepak – Stefan na ohni nejvíce miloval zvuk.

Teď však mohl jen litovat, že neuslyší, až praskání a sténání ohně promění něco, co je, v něco, co není.

Sachsová doběhla k tříapůlmetrovému drátěnému plotu. Za ní pádilo šest uniformovaných policajtů.

Brána byla zajištěná řetězem s masivním visacím zámekem. „Máte tu někdo štípačky nebo něco, ať se tam dostanem?“

Byli to však obyčejní hlídkoví policisté. Pokutovali za rychlou jízdu, řešili domácí násilí, pomáhali motoristům, odchyťovali vzteklé psy, snažili se překazit pouliční prodej drog. Štípací kleště do jejich standardní výbavy nepatřily.

Sachsová si založila ruce v bok a zadívala se do objektu továrny.

**Rekultivační fond MŽP – úložiště odpadu
Pozor, nebezpečné látky v půdě a vodě
VSTUP ZAKÁZÁN!**

Čekat na zásahovku nepřipadalo v úvahu; oběti každou chvíli hrozila smrt oběšením. Jedinou otázkou tak bylo, jak se dostat dovnitř.

Jedno řešení se nabízelo a muselo stačit. Sachsová by svůj Ford Torino beze všeho obětovala, jenže tohle padesát let staré auto mělo dost křehký čumák. Naopak policejní vozy byly vpředu vybavené vyztuženými nárazníky určenými k tlačení objektů – v podstatě to byla pojízdná beranidla, jaká člověk vidí v automobilových honičkách ve filmech.

„Klíče,“ houkla Sachsová na mladou policistku postávající opodál. Podsaditá Afroameričanka jí je okamžitě předala. Na příkazy Amélie Sachsové lidé obvykle reagovali rychle.

„Všichni zpátky.“

„Co to... Ale detektive, to přece nejde. Budu to muset sepsat, vždyť mi úplně zničíte předeek.“

„A já vám k tomu napíšu poznámky pod čarou.“ Sachsová usedla na sedadlo řidiče, zapnula si pás a kousek couvla. Stáhla okénko a křikla: „Pojedte za mnou, rozdělte se a pátrejte jako zběsilí! Nezapomeňte, že tomu člověku zbývá pár minut života.“

Pokud je vůbec ještě naživu.

„Hej, detektive! Podívejte!“ Další policista ukazoval dovnitř komplexu. Na konci dvoupodlažního křídla továrny se převalovala bílošedá mlha, která postupně zhoustla v temně fialový kouř. Chuchvalce se rychle převalovaly a stoupaly k obloze, jako by je zespondu vytlačoval intenzivní žár.

„Ježíšikriste.“

Pachatel se o nich dozvěděl a založil požár v místnosti, kde natočil video, aby zničil veškeré důkazy.

Což znamenalo, že nechal uhořet i Roberta Ellise – bez ohledu na to, jestli byla jeho oběť v důsledku oběšení mrtvá už předtím.

„Volám hasiče!“ ozval se opodál hlas.

Sachsová sešlápla plyn až k podlaze. Ford Interceptor sice nepatřil k nejsvižnějším vozům na trhu, ale na třicetimetrové rozjezdové dráze dokázal i tenhle bumbříček nabrat takovou

rychlost, že se řetěz při jeho průjezdu rozstřelil, jako by byl z plastu, a obě křídla brány třepetavě vylétla do vzduchu.

Sachsová pokračovala v jízdě. Šest válců mohutně zabíralo.

Ostatní auta jela těsně za ní.

Za necelou minutu dorazila Amélie k hořící budově. Vepředu nebyly žádné známky ohně patrné; kouř vycházel ze zadní části objektu, ale valil se i dovnitř. Pokud chtěla Sachsová s ostatními zachránit oběť, musela proběhnout zakouřenými chodbami.

Masky ani kyslík neměli, ale na to Sachsová vůbec nemyslela. Sebrala z vypůjčeného vozu svítilnu, vytáhla pistoli a kývla na další dva policisty – pohledného Hispánce menší postavy a blondýnu s vlasy staženými do culíku.

„Nemůžeme čekat. Vy dva půjdete se mnou. Vlezeme dovnitř, kouř nekouř.“

„Jasně, idetektive.“ Policistka přikývla.

Sachsová se coby faktická velitelka zásahu otočila k ostatním. „Alonzo s Wilkesovou půjdou se mnou prostředkem. Vy tři to obejdete zezadu a odříznete pachateli cestu. A vy ostatní pak sedněte do aut a rozestavte je po obvodu. Nemohl se dostat daleko. Jestli někoho uvidíte, v autě nebo pěšky, předpokládejte, že je to pachatel.“

Policisté odešli.

Světlovlasá policistka Wilkesová kryla Alonza se Sachsovou, kteří rameny odtlačili dveře – díkybohu nezamčené – a vklouzli do budovy. Sachsová se uvnitř přikrčila a zkontrolovala prostor baterkou a hlavní své pistole. Wilkesová vešla dovnitř za nimi.

Teprve když byli daleko za vchodem, došlo Amélii, že pachatel je možná regulérní blázen a klidně se mohl rozhodnout, že zůstane v objektu a v sebevražedném záchvatu zabije pár policajtů.

Žádné výstřely se však neozvaly.

Zaposlouchala se.

Nic.

Je Ellis mrtvý? Jestli ano, doufala, že se stačil oběsit dřív, než uhořel.

Trojice policistů začala klusat chodbou. Sachsová se snažila neztratit orientaci a neustále sledovala – alespoň přibližně –, odkud kouř vychází. Továrna byla zchátralá a páchlo to v ní plísní. Kousek za vstupem byly zdi ozdobené graffiti a na podlaze se válela všehochuť použitých kondomů, ohořelých sirek, jehel a cigaretových oharků. Nebylo jich však mnoho – Sachsová předpokládala, že i ti nejnadržnější chlapi a nejzoufalejší narkomani vědí, co je to úložiště nebezpečného odpadu, a radši si najdou zdravější místo, kde si šlehnout nebo se nechat přebífnout.

Nade dveřmi visely zlověstné cedule: *Výrobní úsek. Výzkum štěpných materiálů. Radiační testovací centrum – bez prověření nevstupujte za stanoviště B.*

„To je zvláštní, detektive,“ pronesl policista, který se během poklusu lehce zadýchal.

„Copak, Alonzo?“

„Není tu žádný kouř.“

Měl pravdu. Vážně to bylo divné.

Černý sloup dýmu byl přece docela hustý a stoupal k obloze z velmi blízkého zdroje. Jenže v jejich okolí nebylo po kouři ani památky.

Zatraceně, napadlo Sachsovou. V tomhle objektu se přece vyvíjely radioaktivní materiály. Takže na konci chodby dost možná stojí tlusté a neproniknutelné bezpečnostní dveře, které sem žádný kouř nepustí – a stejně tak nepustí na druhou stranu je.

Došli chodbou k ostré zatáčce ve tvaru písmene L, zastavili se, ale jen na okamžik. Pak se Sachsová příkrčila, natáhla pistoli před sebe a vykukla zpoza rohu.

Wilkesová ji opět kryla a Alonzo zaujal pozici vedle ní.

Nic než prázdnota.

Sachsově zapraskalo ve vysílačce. „Hlídka čtyři osm sedm osm. Mezera v plotu v zadní části objektu. Místní občan prý tamtudy viděl před pěti minutami vybíhat urostlého bílého muže. Byl vousatý a měl brašnu nebo batoh. Svědek si nevšiml, kam běží nebo jestli má vůz.“

„Rozumím,“ zašeptala Sachsová. „Ohlaste to na místní stanici a zásahovce. Je už někdo u zadní strany budovy? Zdroj ohně?“

Nikdo jí neodpověděl. Jiný policista jí ovšem oznámil, že na místo právě dorazili hasiči a projeli rozraženou bránou.

Sachsová se dvěma kolegy tedy pokračovala zahnutou chodbou. Jdi dál, jdi dál, říkala si v duchu a ztěžka oddechovala.

Dostali se téměř k zadnímu konci budovy. Před nimi se skutečně nacházely dveře, ale nevypadaly tak zlověstně ani neproniknutelně, jak očekávala: prostě normální dřevěné dveře, dokonce lehce pootevřené. Ani zde přitom nebylo vidět a cítit kouř, což znamenalo, že se za dveřmi musí ukrývat ještě další, neprodyšně uzavřená místnost, ve které nejspíš narazí na Ellise.

Amélie Sachsová se dala do sprintu. Proběhla dveřmi a hnala se dopředu, aby co nejdříve objevila kobku zachvácenou plameny.

A přitom vrazila přímo do Roberta Ellise a shodila ho z dřevěné bedny. Ellis zaječel hrůzou.

„Prokristapána!“ vykřikla Sachsová a obrátila se ke kolegům: „Pojďte sem, rychle!“

Chytila Ellise kolem pasu a zvedla ho co nejvýš, aby snížila tlak smyčky na jeho krk. Ellis jí připadal šíleně těžký.

Zatímco Wilkesová znovu zkontrolovala okolí – nikde nebylo řečeno, že muž prchající z objektu je skutečně pachatel nebo že pracuje sám –, Sachsová s Alonzem Ellise nadzvedli,

Alonzo mu sundal oprátku a strhl z očí pásku. Ellis začal zběsile těkat pohledem po místnosti; vypadal jako vyděšené zvíře. Nakonec ho položili na podlahu.

Unesený manažer dusivě vzlykal. „Děkuju vám, děkuju! Bože můj, vždyť jsem málem umřel!“

Sachsová se rozhlédla kolem sebe. Žádný oheň neviděla. Tady ani ve vedlejší místnosti. Co se tu sakra děje?

„Jste zraněný?“ Sklonila se k muži.

„On mě chtěl vážně oběsit! Kristepane! Kdo to je?“ Ellisův hlas zněl vyčerpaně.

Sachsová zopakovala otázku.

„Co já vím? Řek bych, že mi nic vážného není. Akorát mě bolí krk. Dověkl mě tady s tou pitomou oprátkou na krku. Ale jinak dobrý.“

„Víte, kam odešel?“

„Ne. Nic jsem neviděl. Myslím, že byl v té místnosti vedle. Aspoň mi to tak připadalo. Ale většinu času jsem měl na očích pásku.“

Sachsové znovu zapraskalo ve vysílačce. „Hlídka sedm tři osm jedna,“ ozval se ženský hlas. „Detektive Sachsová?“

„Mluvte.“

„Jsme v zadní části budovy. Ten oheň hoří tady. V sudu od oleje. Vypadá to, že ho pachatel založil, aby spálil důkazy. Nějakou elektroniku, papíry, látky. Všechno je zničené.“

Sachsová si nasadila rukavice a strhla Ellisovi z rukou a kotníků lepicí pásku. „Můžete sám chodit, pane Ellisi? Chci tuhle místnost zajistit a ohledat.“

„Jo, jasně.“ Muž trochu vrávorál, protože mu ještě plně nefungovaly nohy, ale nakonec se mu s Améliinou a Alonzovou pomocí podařilo vyjít z budovy na prázdné parkoviště, kde mezitím uhasili požár.

Sachsová nakoukla do sudu. Sakra. Ze všech potenciálních stop zbyl jen popel, spálený kov a pár spečených plastových

hrudek. „Skladatel“ byl možná šílený, ale měl dost duchapřítomnosti na to, aby zničil důkazy.

Šílenství snoubící se s genialitou, to byla u jakéhokoli pachatele velmi neblahá kombinace.

Sachsová posadila Ellise na objekt, který vypadal jako cívka na kabely. Zpoza rohu se vynořili dva zdravotníci a Sachsová je mávnutím ruky přivolala.

Ellis si vytřeštěnýma očima prohlížel místo činu, které vypadalo jako dějiště nějakého špatného sci-fi. „Detektive?“ zeptal se.

„Ano?“

„Šel jsem normálně po ulici,“ začal mumlavým hlasem, „a najednou jsem měl na hlavě oprátku a ztrácel jsem vědomí. Co ten člověk chce? Je to terorista? Z Islámského státu nebo tak?“

„Kéž bych vám na to dokázala odpovědět, pane Ellisi. Ale faktem je, že to zatím netušíme.“

KAPITOLA 7

Stefan se potil.

Na dlaních, na čele, na chlupatých prsou.

Navzdory podzimnímu chladu byl celý uříčený.

Spěchal – částečně proto, aby ho nezahlédli.

Ale částečně i proto, že někdo narušil harmonii jeho světa.
Jako když člověk kopne do roztočené káči.

Jako když přidá falešné tóny, jako když přeruší dokonalý
rytmus metronomu.

Stefan krácel po jedné ulici v Queensu. Byl napůl šílený.
V podpaží ho štípalo, v koříncích vlasů cítil svědění. A ten zatracený pot se řinul dál. Před chvílí odešel z ošuntělého hotelu, ve kterém bydlel – vlastně se spíš *skrýval* – od chvíle, kdy se vymanil z onoho strašlivého tichého světa, v němž strávil tolik let.

S sebou si nesl kufrík na kolečkách a brašnu s notebookem. Samozřejmě to nebyly všechny jeho věci, ale prozatím to stačilo. Už se mu podařilo zjistit, že zpráva o únosu sice pronikla do médií, ale nikdo si ho zatím nespojuje s tímto činem ani se skladbou, která má velmi působivý, byť poněkud znepokojivý rytmický základ.

Jeho múza... Samozřejmě ho stále pozoruje z Olympu a drží nad ním ochrannou ruku. Jenže policie se stejně dostala blízko.

Tak blízko!

Ta zrzavá policajtku, kterou zahlédl na webkameře. Kdyby tu kameru u dveří neumístil nebo přeslechl tón, jímž systém ohlásil její přítomnost, možná by už ho dopadli a Harmonie by mu zůstala odepřena navěky.

Stefan rychle kráčel po ulici, klopil hlavu k zemi a snažil se potlačit Černý výkřik. Cítil, jak mu z disharmonie naskakuje husí kůže.

Ne...

Ovládl se, ale jen s vypětím všech sil.

Nemohl si pomoci, musel myslet na hudbu sfér...

Tento filozofický koncept ho zasahoval do morku kostí. Jeho podstatou byla představa, že všechny věci ve vesmíru – planety, Slunce, komety, jiné hvězdy – vydávají energii ve formě slyšitelných tónů.

Musica mundanus, říkali jí ve starověku.

Její sestřenicí byla *Musica humana*, tedy soubor tónů vznikajících v lidském těle.

A pak zde byla *Musica instrumentis*. Skutečná hudba vytvářená hudebními nástroji a zpěvem.

Pokud jsou tyto různorodé tóny – planety, lidské srdce, melodie cella – ve vzájemné harmonii, pak všechno běží, jak má. Život, láska, vztahy, oddanost bohu, jehož si člověk vyvolil.

Když se však proporce zbortí, výsledkem je ničivá kachofonie.

A Stefanovy sféry byly momentálně rozkymácené, což ohrožovalo jeho naději na spásu – naději, že vystoupá do stavu Harmonie, ryzí Harmonie.

Potlačil touhu rozplakat se, sáhl si do kapsy bundy a vytáhl z ní papírový kapesník. Otřel si obličej a krk a pak vlhký čtvereček schoval.

Rozhlédl se po ulici. Žádné oči se do něj nezabodávaly. Žádná zrzavá policistka se k němu neblížila ve dvoučtvrtečním kvapíkovém taktu.

To však ještě neznamenal, že už je v bezpečí. Dvakrát pěšky obešel celý blok a teprve pak se zastavil ve stínu poblíž ukradeného auta. Nakonec už to nedokázal vydržet. Musí odjet. Musí být v bezpečí.

Těsně u auta se ještě jednou rozhlédl po okolí, otevřel dveře, položil kufr na zadní sedadlo a brašnu s notebookem si vzal dopředu na sedadlo spolujezdce. Nasedl do vozu a nastartoval motor.

Válce začaly vrnět, bafat, příst.

Stefan se pomalu zařadil do provozu.

Nikdo ho nesledoval, nikdo ho nezastavil.

Promiň, pomyslel si směrem k Ní. Dám si větší pozor. Opravdu.

Samozřejmě musel dbát na to, aby Ona byla šťastná, aby s ním byla spokojená. Nemohl Euterpé urazit. To ona ho vedla na cestě k Harmonii, která podle hudby sfér souvisí s Nebesy, tedy se stavem nejvyššího vytržení, v němž člověk může existovat. Kristus měl svou křížovou cestu. Stefan ji má taky.

Euterpé, dcera Diova, jedna z devíti múz. Její specializací byla samozřejmě hudba – umělci ji často zobrazovali v říze a s obyčejnou či Panovou flétnou v ruce. Měla krásnou a inteligentní tvář, jak se na potomka bohů sluší a patří.

Stefan několikrát objel úsek asi šesti bloků, dokud neměl naprostou jistotu, že ho nikdo nesleduje.

Když přemýšlel o své múze, vkradla se mu do hlavy i další myšlenka. Ačkoliv býval ve škole nepozorný, měl velmi rád mytologii. Vzpomněl si, že Zeus měl i další potomky a jedním z nich byla bohyně lovu Artemis. Stefan už si nepamatoval, s kým ji Zeus měl, ale věděl, že s někým jiným než s matkou Euterpé; Artemis a jeho múza byly nevlastní sestry.

To ovšem neznamenal, že jejich vztah byl harmonický. Vůbec ne – bylo to přesně naopak. Obě ženy byly sokyně.

Euterpé vedla Stefana k Harmonii.